

Иван Вазов

ПИСМОТО

О, помниш ли ти она час,
кога си твоя гняв навлекох?
Когато първий път със страст
„обичам те“ на тебе рекох?

О, колко сладък е за мен
тоз спомен свят на мойта младост,
кога омаян, упоен
познах живата тая сладост!

Едва зад тъмните гори
се крийше дневното светило
и най-подирни си зари
за сбогом нам ги бе пратило.

Аз тръгвах веке бързешком
и пълен с трескаво решение
да туря край на туй мъчение
аз идех къмто твоя дом.

Но не със сабя безпощадна
въоръжен аз идех там,
под нейний удар аз да падна
и пред крака ти дух да дам;

не, ази нямам таз охота
без теб да съм на она свет
и колко и да си Шарлота!
не би ми дала тоз съвет!

Ти знайш, нали? с какво тогава
аз любовта си ти явих!
Недей се смя! Какво да права?
Едно писмо ти аз връчих.

Тя бе невежа, ти не знайше
да черниш вещо гладкий лист,
нито пък някога чъртайше
твой образ хубав, бял и чист.

Ти ме помоли с удивление

писмото да ти прочетъ,
а мен облада ме смущенье
какво ли да ти известй!

О, помня таз минута тясна,
безгласен, с книгата в ръка,
стоях уплашен и захласнат,
та как да зина да река?

Но ти, по-хитра, прозорлива,
от тежък труд ме отмени
и в мойте румени страни
прочете книгата свенлива!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8393>]